

do Novega mesta. Vsi orožniški pogoni za njim so bili zastoj. Dne 31. oktobra je pa prejela orožniška postaja na Dobrni pri Celju obvestilo s Prnovega pri Veliki Pirešici, da se skriva na nekem kozolcu sumljiv človek. Orožniki iz Dobrne so poklicali na pomoč tovariše iz Žalca. Patrulja je obkolila označeni kozolec od treh strani. Četrto so pustili prosto, da bi lahko za primer razbojnikovega pobeга streljali. Ko je obkoljeni sumljivec zapazil orožnike, je skočil s kozolca in bežal proti nezavarovani strani. Orožnik iz Dobrne ga je pozval na stoj, a begunec je oddal proti orožnikom več streliv na 150 korakov. Ko je bil tolovaj še drugič pozvan, naj postoji, a ni ubogal, ampak še dvakrat ustrelil proti najbližjemu orožniku, je orožniški kaplar Zupanc iz Dobrne oddal na bežečega štiri strele in ga zadel v desno nadlaket, da mu

Zlatorogovo TERPENTINOVO MILO

Nesnaga se ne da skrtati. Zakaj?

Ker se umazanost ne drži samo na površju perila, temveč je tudi v njegovi notranjosti. Obila in gosta bela pena Zlatorogovega terpentinovega mila pronica pri pranju tudi skozi vmesne prostorčke tkanin in z lahkoto odloči vsako nesnago. Perilo je po pranju kakor novo, snežno belo in duhteče.

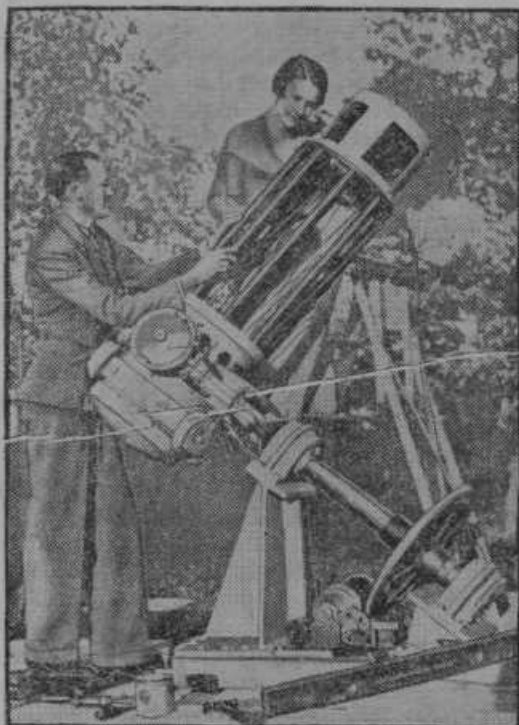
je padel iz roke revolver. Sedaj šele je uvidel zasledovani, da ne more uiti. Pobral je na tleh ležeče orožje in se ustrelil v levo senco za levim ušesom. Krogla je izstopila za desnim ušesom in v par minutah je razbojniški samomorilec umrl. Spoznali so v njem 31 letnega tolovaja Franca Omerza z Rožnega vrha pri Blanci ob Savi. Pri sebi je imel vse izrezke iz časopisov, ki so se nanašali na njegova tolovajstva, samokres s 40 naboji in 290 avstrijskih šilingov. Imel je na sebi lepo obleko. Sigurno se je vrnil iz Avstrije pred nekaj dnevi v našo državo, kjer ga je doletelo, kar je že dolgo iskal.

Izpred sodišča.

Na pet let obsojen ubijalec. Mariborsko sodišče je obsodilo 2. novembra na pet let robije 34 letnega viničarja Antona Hojnika iz Galuškaka. Omenjeni je zabodel 11. avgusta posestnika Ivana Janžekoviča v njegovi hiši, tako, da je podlegel zabodljaju v bolnišnici.

Obsodba proslulega vlomilca. Po Dolenjskem je strahoval s tatvinami in vlomi dolgo časa kmečke domove poklicni vlomilec Josip Urbanč, ki je bil že 13 krat predkaznovan. Pomagal mu je Turk Franc. Orožniki so prijeli Urbanča, ko je od v kmeta preoblečenega stražnika kupoval puško. Dne 29. oktobra se je vršila v Novem me-

stu obravnava proti Urbanču in sopolnomaču Turku. Josip Urbanč je bil obsojen na 10 let, Turk na 3 leta robije.

Tehnik v Washingtonu v Združenih ameriških državah je izdelal lastnoročno daljnogled v premeru 30 cm, s katerim fotografira zvezde z 19 kratnim povečanjem.

Romunski slikar A. Klein iz Temešvara je invalid brez rok. Slika z nogo in so njegove slike ta teden vsakemu v Mariboru na vpogled.

Abesinska kirurgija

v sedanjem vojnem stanju je pri domačinih priprosta, vendar bolesta. Da odstranijo kroglo, ki ni prodrla preveč globoko v meso, namažejo na mesto ustrela posebne vrste razjedajoče mazilo, ki razje meso do krogle. S pokladanjem vrelega sirovega masla, vrelega olja ali svežega pasjega blata skušajo zaustaviti kri. Omenjene postopanje so se pod sedajno vojno posluževali pri zločincih, katerim so odsekali roke, če so zakrivali več tatvin. Na sveže in ne preveč globoke rane dajejo neke vrste mravelj, kojih naloga je: potegniti skupaj robove rane. Če položijo mraveljo na pravo me-

Januš Golec:

Po divjinah Kanade

Ljudska povest po raznih virih.

(Dalje.)

Daljši odpočitek ga je okrepil. Skromna dnevna svetloba in popuščanje viharja sta znatno dvignila njegovo korajžo, da je zgleadal tudi bolj sveže nego Lavison. Vendar se ni pustil dobri Amerikanec preslepiti. Če bi zdržal Franc na ta način še 20 km, bi bil to občudovanja vreden napor tovarišev volje. Tekom noči ga bo gotovo moral vleči na saneh, če do takrat ne bo tudi on ob poslednje moči.

Kmalu za pritlikavimi smrekami se je vlekla pot v globoko ter ozko zarezano dolino. Cela okolica se mu je dozdevala znana, čeravno je še nikoli ni bil videl.

Ker je peljalo dno doline v južno-vzhodno smer in je bilo ravno, mu je sledil. Po tej dolini je moral doseči obrežje reke Northumbria.

Velika olajšava je bila, da je prijatelj lahko sam korakal. Brez tovora skoraj ni občutil teže

17

sani. Svetloba se je ojačila s časom toliko, da je spoznal drevesa na razdaljo 100 m, in če bi ne nastopilo kaj čisto nepričakovanega, bo vihar v teku ene ali dveh ur čisto ponehal. Tudi za to je bil lahko hvaležen, ker bi mogel kmalu kreniti proti vzhodu.

Pobočja so postajala bolj ravna; dolina se je zategnila ter nehala. Ne da bi bil opazil, je prekoratil nabrežno črto reke Northumbria in je vodila nadaljnja pot preko gričevja. Korakal je naprej zdaj gor, pa zopet dol, a z vso vztrajnostjo naprej. Kmalu bi se moralo prikazati jezero...

Najbrž bi bil na ta način došel do jezera, alko bi se mu ne bil postavil nasproti kar naenkrat skalnati zid. Zapreka ni bila višja kakor dobrih 5 m, vendar ga je prisilila, da je obstal.

»Boljše bi bilo, če bi se držala na levo, Lavison«, je menil Franc, ki je bil za tovarišem dobrih 20 korakov.

»Na desno je skalovje še višje.«

Pokorno je sledil Lavison predlagani smeri. Naenkrat ga je presenetila dimniku podobna udolbina v skalo, skozi katero bi lahko dosegel odrasli moški vrh zidu. Lavison si je odvezal z

Slovenska Krajina.

Cestni promet in nesreča. Že večkrat smo poročali na tem mestu o naših cestah v lendavskem in soboškem srezu in tudi o večkratnih nesrečah. Vsekakor pa moramo sedaj ugotoviti sledeče: Velikega dela nesreč na cestah je kriv navožen gramoz, ker ovira promet v veliki meri. Ozke ceste in kupi gramoza ne spadajo nikakor skupaj. Vsekakor se gramoz kadarkoli ne more posuti po cesti, ker ni vedno ugoden čas zato. Gramozenje se navadno vrši v jeseni, ker ga vozovi in avtomobili ne razrivajo narazen v občestne jarke. Kakor nam je znano, je kr. banska uprava dravske banovine ukazala izvršiti ob cestah, ki so ožje kakor 6 metrov, planije, na katere se potem gramoz takoj ob dovozu lepo stavi v kupe, ki nikakor ne ovirajo potem cestnega prometa. Ta ukaz banske uprave je zelo umesten, zato se čudimo, da se te planije ne postavljajo v taki meri, kakor je to nujno za naše ceste, ki so ožje kakor 6 metrov. Pričakujemo pa v dohodni bodočnosti, da se bodo te planije izvršile in tako bo odpadla marsikatera nesreča.

Sobota. V bližnjih Črnelavcih je po kratki in mučni bolezni, ki jo je tako potrpežljivo prenašal, umrl Tifan Janez v starosti 86 let.

Pokojnik je užival povsod velik ugled in spoštovanje, kar je pokazal tudi njegov pogreb. Prišlo je vse polno ljudi od blizu in daleč. Poljniku časten cpomin in pokoj njegovi duši! Preostali žalujemo naše sožalje! — Na gimnaziji v Soboti smo imeli pogreb; umrl je pri ljubljeni in priden 14 letni dijak III. razreda in gojenec tuk. dij. zavoda »Martinišča«, Zrim Andrej, doma iz prelepe Goričke iz Kuzme. Njegovega pogreba se je udeležilo vse dijaštvo soboške gimnazije s prof. zborom. Na grobu so govorili vrlemu dijaku v slovo g. dr. Kelenc T., ravnatelj »Martinišča« in gimn. katehet, g. prof. Hvala in še en dijak. Tudi iz Kuzme je prihitelo okrog 30 ljudi na pogreb. Vse je bilo žalostno na tem pogrebu in mnogo solz je teklo za pokojnim Andrejčkom. Bodi mu lahka zemlja domača in pokoj njegovi duši! Preostali žalostnim staršem naše iskreno sožalje! — Varčevanje je dandanes res na mestu, zlasti pri občinskem gospodarstvu. Vendar pa je dostikrat varčevanje v spodniko in ni na mestu. Človek se kaj boji teme po soboških ulicah, ker se prižgo prav pozno občestne luči. In znano je, da se vrši v prvih večernih urah še živahen promet, torej bi bile potrebne luči. Javni promet in ljudska varnost zahtevata to.

ko barvo se je izmislil ravnatelj zavoda, da bi ne bilo treba prati rjuh in blazin. V takih razmerah živi okrog 500 dijakov. Tako se glasi poročilo.

»Komsomolskaja Pravda« šteje 159 priobčujo pismo neke deklice, katero je pisala materi iz toplic, kjer je na oddihu sovjetska mladina. V pismu piše tudi to-le: »Ko smo prišle sem, so nas dali po dve v eno postelj. In ko smo se vogle, so nas začele grizti stene in bolhe, katerih je tukaj toliko, če pogledaš na blazino, da je kar črna od stenic. In če deneš roko na postelj, začnejo na njo skakati bolhe kot bi šla toča... Dosti je. Ob koncu članka vpraša »K. Pravda«: »Kdo je krije takega ravnanja z otroci?« In list »R. Golos« odgovarja: »Vi, izvržki, komunisti.« Dobro bi bilo, da bi tudi našim komunistom puščale kri sovjetske bolhe in stene.

Po listu »R. Golos« poročamo: »V listu »New York Amerikan« priobčujo Adam Tandul svoje članke o Rusiji. Pred tremi leti je šel v Rusijo kot navdušen komunist. Služil je tam kot inženjer in zdaj se je vrnil kot sovražnik komunizma.

Priobčujemo izvleček iz njegovega članka o brezdomnih otrocih. V večjih mestih — piše Tandul — so brezdomni otroci organizirani v čete, katerim načeljuje voditelj, imenovan car. Imel sem priliko seznaniti se z enim teh carjev v Moskvi, kateri je stanoval v podstrešju neke hiše. Kirjuška — tako mu je bilo ime — je živel s svojo »ženo« Šuro, enajstletno deklico. Svoje staršice je izgubil v meščanski vojni, potem je živel pri svoji babici, a ko je ta umrla, je postal brezdomen. Večkrat so ga lovili, utikali so ga v »zavode«, a vedno je zopet ušel. Kirjuška je imel tudi »adjutanta« Miška, 14 letnega pobiča.

Ko je Kirjuška prišel v Moskvo, je sklenil ostati v boljšem delu mesta, kateri mu je pripadel po hudem boju s konkurenti. No zmagal je in je po-

Vzgojne slike iz sovjetske Rusije.

Komunisti, zlasti še marksistični dijaki vidijo v Rusiji vse rožnato in vzorno. Če časopisi pišejo o Rusiji neugodne reči, pa pravijo, da je to delo ruskih beguncev. Če bi ti naši vročerkvneži šli v Rusijo in bi tam nekaj mesecev živeli, bi se jim že ohladila kri kakor se je marsikom, ki je okušal na svojem telesu prijetnosti sovjetskega raja.

Naj navedem po ruskih poročilih nekaj posebnosti iz sovjetskih listov.

»Komsomolskaja Pravda« piše: Ravnokar proizvedena preiskava dijaškega zavoda moskovskega vseučilišča je odkrila to-le podobo: Zavod je v zapuščen, umazan kasarni. Veže so popljuvane. Stene so zamazane s sledovi pobitih stenic. Na stranišču je tako nesnažno, da je mogoče iti tja le v čevljih, četudi je solnčno in suho vreme. Zrak je nečist in dušljiv.

Umazani gumijasti čevlji so napolnili ves tako zvani »rdeči leninski ogel«. Čevlji so pod mizami, stoli in stojali. Dijaki nimajo čajnih žlic; čaj mešajo z zobnimi krtačicami. Tudi navadnih žlic ni razven za prejem zdravil. Za sobo, kjer stanuje 50 oseb, so le tri čaše, za to se ob času, ko pijejo čaj, postavijo dijaki v živo vrsto. Na posteljah je perilo črne barve. Ta-

nog snežne obročje, smuknil v luknjo in začel plezati po njej. Iz votline je odmevalo hrsanje in drsanje obleke po golih skalah in nerazločno momljanje Amerikanca, ki je nekaj iskal več nego celo uro. Ko se je spustil po luknji nazaj na tla, je bil njegov obraz nepopisno blažen in vder, kakor bi bil zapustil postelj po dobro prespani noči. V roki je držal kos sivkastega kamna, katerega je pomolel Francu pred oči z glasno pripombo:

»Ruda, ki vsebuje bogate procenete nekaj veliko dragocenejšega nego je zlato — platin!«

Franc, ki ni poznal razen zlata nobene druge žlahtne rude, je bil pri pogledu na prijatelja in na sivkasti kamen v njegovi roki prepričan, da se je dobremu Lavisonu zmešalo vsled velikega napora.

Na zmedeno plat obsojeni Amerikanec je sedel mirno na tla. Snel je rokavice, poiskal kompas, notes ter svinčnik in začel določevati natančno lego skalovja, ki je bilo mnogo dragocenejše, kakor čí bi vsebovalo čisto zlato.

Precej časa je črtal ter pisal po papirju, stegoval roke na levo ter desno, vstal, napravil par

korakov, zopet sedel ter beležil z vso natančnostjo bližnjo ter daljno okolico čudesnega skalnatega zidu.

Po opravljenih beležkah je spravil svoje skromne določilne ter merilne pripomočke, si pritrdil na noge snežne obročje in menil prav glasno:

»Dečko, sedaj pa z vso korajžo pot pod noge. Če nama ljubi Bog nakloni rešitev in se zmotava srečno do prvega človeka, bova oba večkratna milijonarja celo življenje!«

Po tej kratki prerokbi si je moral tudi Franc na odločno prijateljevo povelje utisniti natančno vse zunanje znake lege milijone vsebujočega zaklada.

Če bi se pri zopetni vrnitvi na ta kraj motil glede natančnega mesta najžlahtnejše rude eden, se ne bo drugi. Ako bo ostal v snegu eden, bo ponesel drugi skrivnost najdbe v svet in ne bo več sile celo življenje ne njemu in ne celotnemu njegovemu potomstvu.

Baš kar omenjenega prepričanja je bil Lavison, ki je imel po Kaliforniji dovolj opravka s strokovnjaki in inženjerji, ki so poznali in raz-

sto, potem ji odtrgajo truplo in njene željstne kleščice tvorijo naravno zaponko.

S čim plačuje Abesinija razne dobave.

Bogznanj koliko držav dovaža Abesincem orožje, strelivo in ves mogoči vojni material. Javna tajnost je, da so blagajne abesinskega cesarja ali neguša prazne, da ne more plačevati niti inozemskih strokovnjakov in ne svobodnih vojsčakov, katere so najeli razni knezi. Abesiniji zaupajo države dobave v blagu, a ne pa večjih denarnih vsot. Za dobave odstopa Abesinija dobaviteljem koncesije ali dovoljenja za petrolejske vralce in razne rudnine. Abesinski zemeljski zakladi so bili

stal »car« čete, ki je šela do sto mla- doletnih potepuhov.... V primeru z drugimi četami živi njegova četa v si- najnih razmerah.

Kar se tiče drugih brezdomcev mo- rem povedati le eno. Videl sem med njimi take prizore, da v smislu groze človeškega življenja dalje iti ni mo- goče. Sreča je še, da boljše vizem ni iztrgal čustva žalosti iz ruskih src. Sa- mo to čustvo še reši mnogo ljudi smrti pri tako strašnih pogojih življenja.

A. K.

*

Vurberg. Svečano smo praznovali praznik Kristusa Kralja kot svoj društveni praznik. G. duh. svetnik je daroval sv. mašo za člane in dober prospek društva. Popoldne se je sveča- nost razvila v društvenih prostorih. »Mi hoče- mo povsod Bog«, je krepko zaorilo po dvora- ni. Slavnostni govor na popoldanski proslavi je imel dijak-seđmošolec, ki je prav lepo orisal naš apostolat ter naznačil vsa tista nadnarav- na in naravna sredstva, ki pomagajo izvrše- vati naše poslanstvo. Nad zaveso odra se je bočil ta napís: »Kristus, dvigaj duh svetosti«. Naj bi se ta želja izpolnila zlasti med mladino!

Braslovče. Po dolgem času počivanja, seve- da neprostovoljnega, je zopet oživel prosvet- no delo. V odboru Prosv. društva so: predse- dnik Marovt Ivan ml., Topovlje; podpredsednik Atešek Ivan, župnik; blagajnik Marovt Fr., Gornje Gorče; tajnik Brišnik Jože, Braslovče.

Odbornik Ramšak Viktor, kaplan, Braslovče, i. dr. Z lepim uspehom smo dvakrat igrali igro »Naša križ«. Nameravamo še pa razvese- liti ljudstvo v bodoče z lepimi igrami.

Polzela. Uprizoritev »Slehernika« bo v ne- deljo dne 10. novembra ob 3. uri popoldan v Prosvetnem domu. Svočas je bila ta prire- ditev že trikrat dovoljena, nato pa po zaslugi vsemogočne krajevne JNS zadnjo uro prepo- vedana, ker pač ni mogla trpeti nobene pri- reditve v Prosvetnem domu niti v dobrodelne ali cerkvene potrebe. Niso pomagala nobena posredovanja pri sreskem načelniku. Na proš- nje ali pritožbe se pa sploh ni oziralo. Ogrom- ni stroški prirediteljev in trud igralcev je bil poplačan s tem, da so zbirajoče občinstvo raz- ganjali in grozili prirediteljem. Hvala Bogu, ti časi so minuli. Mladina pa je vzdržala vso to težko dobo trdno in naša dolžnost je, da ji njeno požrtvovalno delo poplačamo s čim več- jim obiskom.

Ljubno ob Savinji. Naše Prosvetno društvo ki se je takoj po dovolitvi obnovilo, precej ži- vahno deluje. Pri igri »Slehernika« so člani pokazali, da imajo smisel in veselje za dru- štvono delo. Samaobsbi se je pojavila med članstvom in v vsej fari želja po društvenem domu. Ustanovil se je poseben odbor, ki se je z resnostjo oprijel dela za gradbo novega do- ma. Izgleda, da se bo graditev začela takoj spomladi. Tako bo društvo prihodnje leto naj- lepše proslavilo svojo 40 letnico obstoja. Vsem, ki bodo količkaj po svojih močeh pripomogli k graditvi tega tako nujno potrebnega doma, odbor že vnaprej izreka najlepšo zahvalo.

Oglas je registr. po št. Pr. 6704 od 1. III. 1935

skupaj doma, kjer jih že čaka večerja, ki jo je pripravila marljiva gospodinja. Ponekod so imeli svojčas po 15 do 20 »riht«, da pozno v noč zauživajo dobrote »stelerajevskega večera«. Med jedjo pa igra godec na harmoniko. Vesela družba se razide s šopki za klobuki. Naš kmet je preskrbljen s steljo čez zimo.

Šmiklavž pri Slovenjgradcu. Letos je pa bila nedelja Kristusa Kralja za našo župnijo izreden praznik: naš gospod župnik in du- hovni svetovalec lavantinske in krške škofije je ta dan imel svojo zlato mašo. Vsa fara se je tega dne veselila, vse je sodelovalo. Dekle- ta zgleđne Marijine družbe, ki jo g. zlatomašnik tako lepo vodi, so napletle vence in okrasile cerkev in župnišče. V nedeljo je bila pred župniščem zbrana množica ljudstva iz domače in sosednjih župnij, navzlic slabini potem, ker je ves teden poprej deževalo. G. zlatomašniku so častili šolski otroci, poseb- no korajžna deklica, Marijina družba, ki mu je poklonila tudi lepo darilo, apostolsko mož in fantov, cerkveni ključarji, gospod župan. V cerkvi pa se je prebrala posebno topla če- stitka prevzvišenega gospoda knežoškofa dr. Tomažiča. Slavnosti so se udeležili tudi Ko- rošci. Duhovščino je zastopal g. prošt tinjski Anton Benetek, naš štajerski rojak iz Griz,

Otiški vrh pri Dravogradu. Divje svinje so se pojavile v naših krajih. Pred enim mesecem jih je videl neki tesar v gozdu. Ker se zelo red- ko zgodi, da bi bile divje svinje v naših malih gozdovih, se pač bolj zanimamo za nje. Po nji- vah zlasti koruzi so napravile precejšnjo ško- do. Prašič tehta okoli 200 kg. Neke noč so pa zginile neznano kam. — Prišla je jesen, ki nam naznanja, da se moramo preskrbeti za zimo.

Poljske pridelke smo že spravili v shrambe. Sedaj pride za nas pohorske kmete najbolj ve- sel jesenski dan, namreč dan »stelerajev«. Tako je bila takozvana »steleraja« v torek dne 29. no- vembra pri posestniku Medvedu. Zbral so se fantje in moške že ob prvem jutrnem svitu, da pohite v gozd napravljat steljo. Nekateri so »klesčili«, drugi so voze nakladali, tretji so pa steljo domov vozili. Na dekleta tudi ne smemo pozabiti. Ko se eliši iz gozda fantovsko petje in vriskanje, že prihitijo dekleta, da »ravnajo« steljo, katero potem moške spravijo ob pota, da jo nalože na vozove. Tako je minil ves dan brez vsake nezgode. Zvečer se pa zberejo vsi

do te vojne malodane nedotaknjeni.

Najbogatejša abesinska pokrajina na jugu,

kateri se bliža z vojsko italijanski general Gra- ziani, se imenuje Ha- rar in nosi tudi njeno glavno mesto isto ime. Provinca Harar je zelo bogata in cesarjeva last in če bi mu iztrgali Italijani to ozemlje, je zgubil tudi vojno. Ste- vilo prebivalcev mesta Harar cenijo na 30.000. V Abesiniji še namreč doslej ni bilo ljudskega štetja. V mestu je zelo mnogo gobavcev, samo ena bolnica in v tej le eden zdravnik-inostra- nec. Mesto Harar leži v kotlini sredi visokih gor. Ulice so tesne in temne, hiše brez oken. Vsa trgovina se odigra- va na cesti. Guverner

kladali rudarjem zunanje znake vseh žlahtnih rud. Kot nekaj izrednega so omenjali platin, ko- jega zibelka je severna Kanada, kjer se skriva pomešan med pečovje, na katerega sta naletela onadva čisto slučajno in že skoro na koncu svo- jih telesnih moči.

Strokovnjaški Lavison je zlezel še enkrat v zakladno luknjo, natošel s kopitom puške ne- kaj prav velikih kosov, jih zavil skrbno v odejo in naložil na sani.

Presrečna in skrajno izčrpana najditelja platin vsebujoče rude sta povžila v božično pro- slavo težke milijone vredne najdbe zadnje griž- ljaje posušenega jelenjega mesa. Po skromnem in poslednjem okrepčilu sta zavila proti vzhodu. Nebo se je vidno jasnilo. Grozil je še ljutejši mraz. Predvsem je pritegnil Lavison v posvet kompas in opazil, da vodijo novi zameti, ki so bili na površini podobni strdelim morskim va- lovom, v zapadno-vzhodno smer.

»Posameznih snežnih vijug ne križati... Ostati vedno med njimi«, je goled sam za sebe.

S tako hojo je bilo mogoče ostati na pravi poti, ker se mu je kompas v premrazeni roki preveč tresel in ni bil zanesljiv vodnik.

Bližala se je noč s pošastnimi grozotami. Grozen mraz je pikal ter zbadal skozi obleko. Obema je šepetal skrivnostni glas, naj se zakop- ljeta v sneg in naj se odpočijeta... Seve samo za malo časa... Opaziti je bilo, da se jima ble- de... Misel na smrt kot taka ju ni strašila. Na dosedanjih skupnih potovanjih ju je bogznaj ko- likokrat srečala koščena žena s koso in jima je že bila dobra znanka. Samo predstava: po najd- bi takega zaklada obležati za vselej v snegu ter mrazu, ju je tirala naprej in samo naprej! Vso preostalo voljo sta osredotočila v cilj: morava do prvega človeškega bivališča, da ne bo ostala za- kopana skrivnost o najdbi platina!

Stemnilo se je. Nastopila je nevarnost, da v temi ne zgrešita eden drugega. Da se temu izog- neta, sta se vpregla oba v sani in se pehala na- prej vstric.

Prvi je zopet opešal Franc. Pri vsakem po- stanku je moledoval:

Šolski sestri iz Narodne šole v Št. Rupertu pri Velikovecu, kjer je zlatomašnik deloval 26 let, in bivši župan velikovski g. Čarf. Naj Bog poplača g. zlatomašniku ves njegov veliki trud v vinogradu Gospodovem in vse idealno delovanje za slovenski narod in ga ohrani še lepo vrsto let zdravega in tako navdušeno delavnega!

St. Peter pri Mariboru. Med razstavljalci na mariborskem sadnem sejmu Šentpeterčani nismo bili med zadnjimi. No ja, pa saj tudi nismo zadnji med sadjarji. — Zopetna vpostavitve občine St. Peter pri Mariboru, še nekaterim vedno ne da miru. Pa ves njih trud bo zastoj, ker je potrebno, da občino zopet dobimo. Konec mora biti tega, da se upravičene zahteve Šentpeterčanov ne upoštevajo. — Občina Košaki tukajšnji gospodinjki šoli v proračunu določenega zneska še vedno ni izplačala. — Za člana okrajnega cestnega odbora mariborskega je tudi imenovan g. Miha Kovačič, gostilničar in priznan sadjar. — Pretečeno nedeljo se je vršil po večernicah sestanek članov prosvetnega društva. Z zanimanjem so udeleženci sledili predavanju tajnika PZ, ki je govoril o življenju in delu dr. J. E. Kreka. Prihodnji sestanek bo prvo nedeljo v decembru.

Hoče. V nedeljo 10. novembra je shod JRZ v Prosvetni dvorani Slomškovskega doma. Shod je po prvi sv. maši. Prijazno vabljeni!

Čirkovce. Tukajšnje prost. gasilno društvo uprizaro dne 10. novembra ob 3. uri popoldne krasno roparsko pravljico »Volkašine«.

Sv. Andraž v Slov. gor. Na nedeljo Kristusa Kralja je imel g. poslanec Brenčič po rani službi božji pred cerkvijo politični shod. Sklenili smo, da se bomo vsi pridružili novi stranki JRZ in tako sodelovali za zboljšanje sedanjega težkega gospodarskega stanja.

Sv. Jernej pri Ločah. Tatove, ki so par let sem, zlasti pozimi, razvijali svojo delavnost in bili nevarni zlasti šunkam in klobasam, pa tudi živih pujskov niso zavrgli, če so mogli do njih, so slednjič izsledili in jih za 2½ leta poslali kašo pihat. A kaj pomaga, ko so se pa takoj drugi našli, ki vodijo njihovo obrt naprej v strah in jezo vseh pošteni. Vdoveli posestniki Bogatin Antoniji so najprej ukradli kure do zadnjega pera vse in kmalu potem so še prišli po špeh in oble-

ko. Žena je bolj revna; lani so ji ubili moža, sin pa se je obesil, zato je tem bolj obžalovana vredna. — Posestniku Jevšenak Antonu so taki neznani prijatelji dvakrat pri bellem dnevu iz zaprte sobe ukradli denar, po noči pa iz kleti vino. — Posestnik Špes Konrad si je pri rezanju slame odrezal kazalec leve roke. Vrgel ga je za plot, ne da bi pomislil, da ga bo na sodni dan lekal. — Sin gozdnega nadsvetnika, 20 letni Strmšek Karl je ponoči grede od košnje padel ter si desno roko v nadlaktu prerezal na kosi do kosti. Močno krvavečega so ga ponoči spravili v Loče k zdravniku, od tam pa jutraj v Maribor v bolnišnico. — Posestnik Rupnik iz Loč je iz svojega tukajšnjega gozda peljal drva. Na slabi poti se je voz nagnil in ga pritisnil k drevesu ter mu strl prsni koš. Še živega so pripeljali domov, tam pa je po previdenju takoj izdihnil. Zapušča vdovo in dva odrasla otroka. — Umrli so pri nas zadnji čas: Korosec Terezija iz Ličnice, Enci Anton iz Kravjaka in Bračič Filomena iz Zg. Laž, sami prevžitkarji, vsi večkrat prevideni in tako pripravljeni za večnost. N. v m. p.! — Tudi tukaj so vsi dobri veseli, da je JNSarškega počenja vendar enkrat konec. Nihče ni več dobil dela, kdor ni tam poleg gode, povsod so za nami vohali, kakor za najhujšimi komunisti; če pa je kdo kaj rekel, kar ni šlo v njihov račun, je že bila v nevarnosti država in že je imel na vratu paragrafe in žandarje. V resnici, nikoli ni bila med Slovenci svoboda tako vsestransko teptana, kakor ta leta, ko so svobodomisleci nosili pri nas glavni zvonec. Pri zadnjih občinskih volitvah so nas privezali na Loče čisto proti naši volji. Toda naše geslo je: »Fara — občina!«

Ljutomer. Dne 17. novembra 1935 ob 9. uri se vrši ustanovni občni zbor podružnice Zveze absolventov kmetijskih šol v Ljutomeru in sicer v gostilni Sever v Ljutomeru. Na ta zbor se vabijo absolventi kmetijskih šol iz celega okraja, da se medsebojno spoznajo in izmenjajo svoje misli kot šolani kmetovalci glede pospeševanja našega kmetijstva. Za člane podružnice ZAKŠ je udeležba obvezna. Zborovanja se lahko udeležijo tudi absolventke kmetijske gospodinjstevskih šol. Kritični časi zahtevajo podvojeno delo in dolžnost vsakogar je, ne

ostajati na enem mestu, ampak korakati naprej v smeri, ki si jo je svojčas začrtal. Torej na delo, na plan, da se dvigne kmetijski stan!

Ormož. V nedeljo dne 10. novembra ob pol 3. uri popoldne se vrši v Ormožu v dvorani Klebarske gostilne politični shod, združen z ustanovnim občnim zborom JRZ za Ormož in okolico. Govori prof. Vesenjak in drugi. Vsi somišljeniki in volilci, ki želite imeti objektivne informacije in pregled čez naš politični in gospodarski položaj, ste vabljeni.

Trnovlje pri Celju. Dne 24. oktobra 1935, se je vršil komisijonelni ogled od kr. banske uprave dravske banovine glede elektrifikacije: Trnovelj, Zadobrova, Leskovca, Ljubecne, Začreta in Lipovca. Za dobavo toka se zanimajo kranjske deželne elektrarne in elektrarna Fala. Interesenti omenjenih vasi so dobili ponudbe od obeh elektrarn. Odbor, kot tak proučuje, katera ponudba bi bila ugodnejša. Ker pa obstoji v odboru nesoglasje, je naprosen g. okrajni načelnik, da zadevo razčisti.

Ljubno ob Savinji. Ne mislite, da pri nas manjka političnih velikanov iz pokopane JNS. Ko smo brali v »Sl. Gosp.«, da bomo spet smeli izobešati priljubljeno slovensko zastavo, se je neki tukajšnji visoko naobraženi JNSar izrazil, da smo s tem padli kulturno za deset let nazaj. To se nam ne zdi verjetno, da bi padli kulturno nazaj, pač pa radi pritrdimo, da smo se povrnili v one čase, ko smo res uživali svobodo, in v one čase ko tiranske JNS ni bilo na Ljubnem in ne na svetu. Kaj ne, slavni bivši gospodje, danes vas v ušesih ščemi?

Irje pri Rog. Slatin. Umrli je tukaj dne 26. nov. prevžitkarica Marija Rak, v lepi starosti 76 let. Na njen pogreb je prihitelo mnogo ljudi od blizu in daleč. Rajna je rada hodila v cerkev in k sv. zakramentom ne samo ob nedeljah, ampak tudi med tednom. Ni se ustrašila dolge poti in slabega vremena. Za njo žalujejo dva že odrasla sinova in hčerka; mož je že pred leti umrl. Naj počiva v miru!

Ali si že obnovil naročnino?

»Ne morem dalje, Lavison . . . Ne morem dalje. Pusti me samega . . . Na ta način se pogubiva oba . . .!«

Lavison niti slišal ni prav prijatelja, ampak ga je tolažil:

»Štiriindvajset ur še vzdrživa in rešena bova! Tako dolgo boš kobacal tudi ti. Ali se rešiva oba, ali pa nobeden. Samo nekoliko se še potruditi!«

Odvrгла sta orožje. Naprej . . .

Ob pol treh so se prikazale na nebu zvezde. Južni del neba se je svetlikal srebrno od odseva polne lune. Niti eden volk ni tulil. Celo za volčjo zverjad je bilo premrzlo, da bi se bila podila za plenom. Zveri so se zagreble pod sneg in prespale strahotno mrzlo noč.

Kmalu po nastopu teme se je splasil Lavison iz omotice in spoznal, da vleče sam sani. Ogle dal se je in sprevidel, da se je tovariš odvezal. Dober kilometer daleč nazaj ga je našel z glavo in rokami zakopanega v snegu. Pobral ga je, otrešel, položil na sani, ga pokril s svojo odejo in ga tako povezal, da se ne bo mogel izmotati.

Naprej . . .

Severna svetloba se je prikazala in razsvetlila pokrajino z mrzlim svitom. Zunaj na jezeru je pokal led od preveč ljute zime. Odmevalo je, kakor bi se bila bitka med pošastmi severne zime.

Nekoliko kilometrov dalje od mesta, kjer je bil naložil na sani tovariša, je začela tudi Lavisonu odpovedovati njegova ranjena noga. Ne, ni ga bolela. Že dolgo je bil brez pravega občutka. Sklepi je niso hoteli več držati pokoncu. Lavison si je pomagal naprej po kolenih. Stalno se je držal med brazdami zametov. To je še bilo edino, česar so še bili zmožni njegovi možgani. Domisljal si je, da ga vabi iz daljine luč, do katere mora, luč iz — človeškega bivališča. Kakor hitro pa je križal val zameta, je zginila ter se skrilala luč. Povprek nikakor ni smel, sicer bosta zmrznila oba s tovarišem . . .

Samo toliko se je pozneje še spominjal, da ni več videl sija vabeče luči, ampak je čul lajež krdela psov, ki so se mu bližali od bogznaj kod . . .

(Dalje sledi.)

pokraj. Harar je princ Nasibu Z" Emanuel.

Večina Abesincev je brez malega jezička.

Domačini v Abesiniji nagibajo zelo k angini in drugim boleznim v vratu. Za sedež vseh vratnih obolenj smatrajo mali jeziček, katerega znajo odstraniti brez noža in omote nja živcev. Domači zdravnik se loti operacije malega jezička z zanko iz konjske žime in ga enostavno odščipne. Da zaustavi operater kri po odščipu jezička, ponudi bolniku z medom prepojene vode. Ker napade sigurno vsacega drugega Abesinca enkrat v življenju kaka vratna bolezen, si lahko predstavljamo, da je mali jeziček v Abes. redkost.